

*Dívala se mu přímo do očí, přímo věcně a tak,
že každá další minuta v tomto sále je už vysoce nebezpečná.
Goethe v takových případech urychleně opustil dům,
město a pokud možno i zemi.*
Vladimír Páral - Muka obraznosti

MILOSTNÝ DOPIS BJÖRNU BORGovi

Viděli jste film Obsluhoval jsem anglického krále? Hned na začátku tohohle bijáku šéf hotelu Praha zatahá mladýho pikolíka za levý ucho a povídá:

„Seš tady pikolík, tak si pamatuj! Nic jsi neviděl, nic jsi neslyšel! Opakuj to!“ A tak pikolickej říká, že v podniku nic neviděl a nic neslyšel. Šéf zatahá pikolíka za pravý ucho a povídá:

„Pamatuj si ale taky, že všechno musíš vidět a všechno slyšet! Opakuj to!“ A zblblej pikolík opakuje i tohle.

Jo, to je zkrátka úděl nás pohostinskejch. A pište si, že se ve kšeftu občas dostanete do situace, kterou byste v žádném případě nečekali. To se stalo i mně, když k nám do hospody přišel slavit narozeniny Kamil a s ním Martina a její kamarádka Jana.

„Ať ti to, Kamile, hraje jako slavnýmu Borgovi, vždyť máte ve stejnej den oba narozky,“ hned po jejich příchodu Kamilovi gratuluji a otvírám sedmičku Modrého Portugalu.

„To je na mě, kámo,“ upřesňuji. Skutečně je šestého června, Björn Borg má čtyřiapadesát a Kamil o rok míň. Kamila znám už nějaký ten pátek, občas si pinkneme v Bažárně tenis, častějc si spolu dáme nějaké to pivko u nás v lokále.

Martina, to v Bělohradě ví každý, dlouhá léta žila „na hromádce“ s oslavencem Kamilem a je stále do Kamila hodně zabouchnutá, i když v poslední době jsou jako dvě nepřátelská vojenská ležení.

Kamil objednává šampus a po bublinkách přichází na řadu moje lahvička červeného. Mám trochu víc času, je pár minut po desáté, v lokále šestice

štamgastů a v salónku Kamilova trojka. Obsluhuji a slavím zároveň. Špičkuji, že Kamil má daleko do Borga podobou a s tenisem ještě dál. Martina, která má stále oči jen pro Kamila, nás s Janou přehlíží jako ranní mlhu, co pluje po bažantnických loukách. Nesu další sedmičku červeného a ovíněná Martina se rozjíždí:

„Proč tady nic nehraje? Já bych chtěla tančit!“ Z „bedny“ po číšnicku vyšťourávám nějaký plouzáký. Martina vyhláší dámskou volenku a hned vyzývá Kamila k tanečku, ten kroutí hlavou:

„Seš normální? A už nepij!“ nakonec si však nechá říct. Spíš tančí Martina a něco šeptá Kamilovi, kterej je šíleně pasivní, jak ten studený švédský tenista. Vlastně, jak můžu říct, že je Borg studenej čumák, když jsem ho v životě mimo telku naživo neviděl? Když nesu mandle a brambůrky, tak na sebe s Janou mrkneme, lehce se zašklebíme, zároveň nám však úsměv mrzne na tváři.

Martina se furt na chladného Kamila vášnivě tiskne. Nic. Absolutně nic.

„Von mě nechce, po těch letech mě milej Kamil nechce. Já bych mu dala všecko! Fakt všecko. Nečumte tak blbě, je to tak, všecko bych mu dala!“

Martina vezme z opěradla židle svoji kabelku a na stůl k červenému, k mandlím a brambůrkám vysází všechny prachy. Jen tak matně počítám stovky, dvoustovky i jednu pětistovku, nějaké drobáky. Bratru tak čtrnáct stovek...

„Já ti dám, Kamile, všechno. Kreditky, řidičák, pojištění!“ A skutečně vykládá na bílej ubrusu stolu všecko hezky po sobě. Všecko, co její nabitá kožená peněženka skrývá. Asi patnáct kousků kreditek. Makro, Ikea family, Billa, Baťa, vézetpé, občanku i tu nejcennější, kartu zbožňovanýho mančaftu. A s kreditkami mrská, jako zkušeněj mariášník, když má v ruce stovku červených a sedmu k tomu.

„A doma mám! Doma mám ještě kupní smlouvu na barák a papíry od auta. Ty jsou taky tvoje, miláčku!“

„Co ještě nabídněš? Co tam máš dál?“ provokuje Kamil.

To už začíná Martina vynášet svůj nejvyšší trumf. Pomalu, ale pomaličku si začíná stahovat rifle a na Kamila i na nás s Janou vystrčí nádherný zadek s modrými kalhotkami značky Supreme. Prvotřídní.

„Ty vole,“ křičím na Kamila, „tohle všechno mi v životě žádná ženská nikdy nedávala a s tebou to ani nehne.“

Jako správnej pikolík bych měl vědět, jak to u nás v salonku dopadlo. Zklamám vás, nevím. Nic jsem neviděl, nic jsem neslyšel. I když jsem všechno viděl a všechno slyšel.

Vím pouze, že kolem půlnoci, toho samýho večera si Martina sedla v kuchyni ke stolu, a začala Kamilovi psát milostný dopis.

A to již není nic pro nás, pikolíky, ani pro vás, vážení čtenáři.